

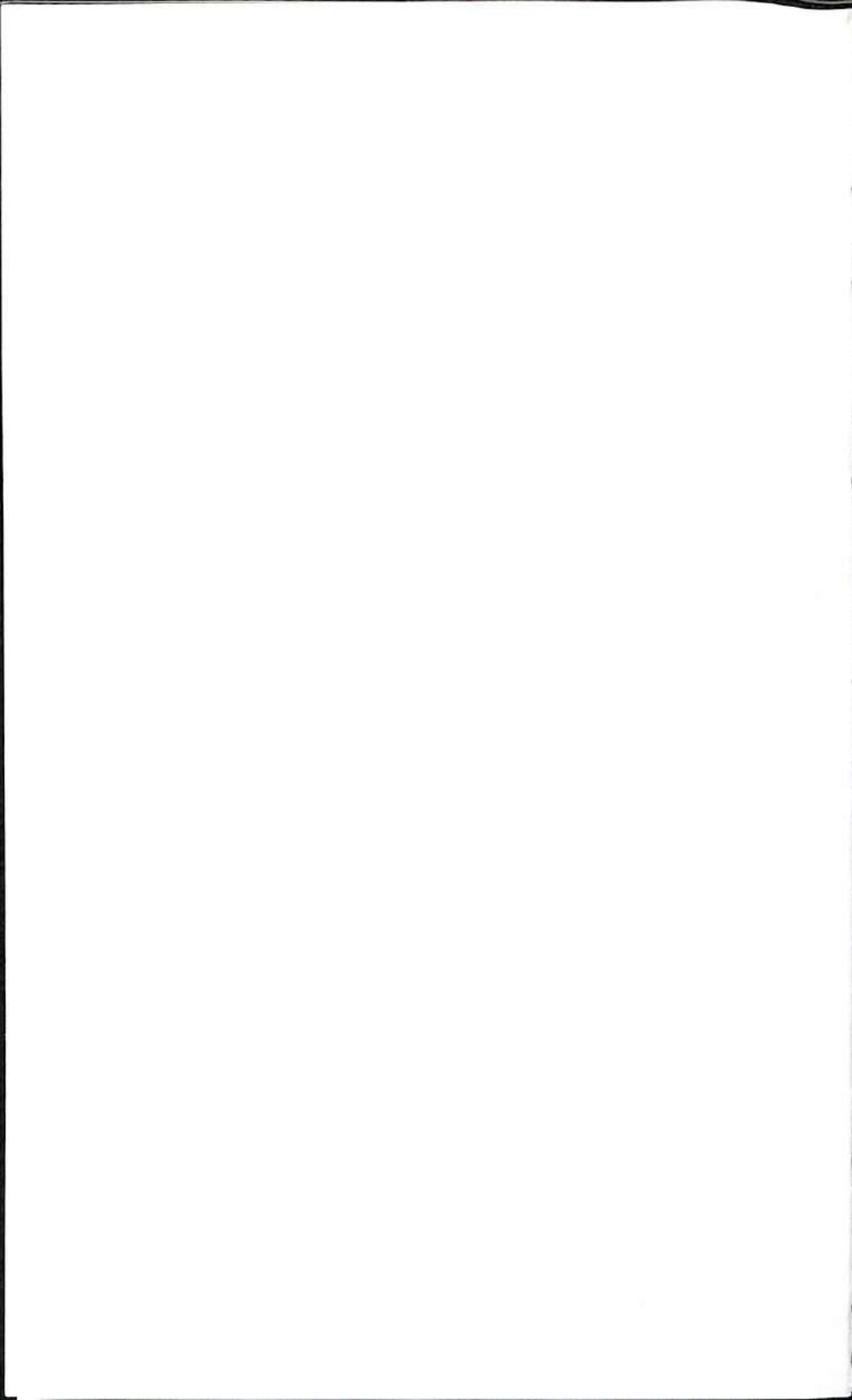
Душица Милановић
Марика

Црна крв

Копирање и издавање у складу са
законима о ауторским правима

Српска
М. П. А.

Уместо предговора*

"Ми Роми све имамо" говорила је, "Бог нам дао. А много смо грешни. Идемо где ми 'оћемо. Радимо шта 'оћемо.

Имали смо и ми своју земљу. Кад Бог створи сваки народ и даде му место, даде и на Роми. Ал' да га слушају. Како да слуша онај што га је Бог направио од ветар? Други су људи од земљу, а ми од ветар. И не могасмо да се свртимо на то место богато што нам Бог даде. Да радимо, куће да правимо. Е, има ли ветар кућу?

Виде Бог да се народ ромски разиш'о по туђи крајеви, а његов у коров зараста, па се наљути. И наш крај прогута море. Више нису имали Роми где да се врате. И од тад лутају.

Човек је тежак, земља га тешко носи, потешак је човек од све живо. А највише је Бог волео Рома, више од други људи, зато га је од ветар направио, да не дотежи... Ми смо лаки, и стално идемо...

Роми су између небо и земљу, све знају што је било и што ће да буде. И доле и горе виде. Не граде чардаци, не лакоме се на земљу, сви у њу отидемо... Трају, и иду...

Све што ти око испуни, твоје је. И оно брдо, и река, ама и звезде, ако су подалечко. Све ти у

* Одломак из приче *Сулуманка*

душу уђе, и кој може да ти узме? Сажалио се Бог што само Роми земљу немају, па нам дао душу широку да опраштамо, и очи увек пуне, да нам ништа није мало.

Очи с које мож' да видимо што други не знају. Траве да познајемо, и воду... С Месец да се договарамо... Баба учи унуку, мајка ћерку..."

Д. М. М.

Вучје
вијалиште

Љубомора

Вода је сува,
никако да клизне низ ѓрло.
Гуши као суша,
а дан се сџис'о,
и ваздух ѓриџис'о,
да џи засџане душа,
у ѓрлу.

Каг се саѓне,
блуза јој се уз леђа ѓрибије,
каг се окрене,
ѓруди заџеѓне.
Каџ зноја да ми је,
она једна шџо блузу ѓробије,
џешка,
оџкине се и слије,
земљу најоји,
каџ зноја није сува као вода.
Душман ми је блуза.

Каг искорачи,
Сукња јој обла бедра овије,